

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Španělovo
vykoupení

MICHELLE SMARTOVÁ

ŠPANĚLOVO
VYKOUPENÍ

PŘEKLAD

EVA PODHORSKÁ

Milá čtenářko,

jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březen, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.

A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována...

V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení a na první díl minisérie Král pouště s názvem Beduínská královna. V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem Ztracení v poušti, stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji Jezdec v bílém. O Dianě se říká, že je Ledová kráska, ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na Manželovu hru, ve které své srdce prohraje.

A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položitvem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ (Tomáš Garrique Masaryk).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Michelle Smartová

**ŠPANĚLOVO
VYKOUPENÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Billionaire's Baby of Redemption

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Eva Podhorská

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4869-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4870-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4871-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Javier Casillas kráčel rázným krokem dlouhou chodbou, s očima upřenýma přímo před sebe. Cítil, jak se na něj všichni dívají. Uvědomoval si to celý večer, který strávil v soukromé lóži se svým bratrem. Už dávno se vůči tomu obrnil. Vzhledem k jeho neslavnému rodinnému původu se ocitl v hledáčku médií snad už ve chvíli, kdy se narodil, a naučil se s tím žít. Poslední dva měsíce byly ale doslova nesnesitelné.

Choval se pořád stejně. Neposkytl nikomu žádný důvod k jakýmkoli spekulacím. A nedal najevo sebe-menší náznak citu.

Ale v jeho nitru to doslova vřelo zlostí. Sledoval Freyu, ženu, se kterou se měl v úmyslu oženit, jak hraje svoji životní roli. Poslouchal nadšený potlesk, kterým ji diváci odměnili po dokonale provedeném výkonu, a nejradši by co nejrychleji zmizel a vybil si hněv doma na boxovacím pytli.

Dnešní večer byl pro Javiera i jeho bratra Luise splněním dlouholetého snu. Zhruba před deseti lety konečně získali dost prostředků na to, aby mohli koupit zchátralé madridské divadlo a baletní školu, ve které strávila jejich matka – primabalerína – celé své dětství, a spolu s ní i baletní společnost. Přejmenovali ji na *Compania de Ballet de Casillas* na její památku

a rozhodli se z ní udělat jednu z nejprestižnějších baletních škol v Evropě. Prikoupili další pozemek poblíž a postavili na něm zbrusu nové divadlo i učebny.

Dnešní večer byl jejich velkolepou premiérou. Světová média nemohla samozřejmě u takové události chybět, ale místo aby se novináři soustředili na divadlo a baletní školu a oslavovali památku Clary Casillasové, pozornost zaměřili na Javiera a jeho bývalou snoubenku.

Celý svět věděl, že vyměnila Javiera za jeho nejlepšího přítele.

Zatím ale ještě nikdo netušil, že to byl Benjamin Guillem, který mu ji ukradl – aby se mu pomstil. A Freya za to byla zjevně ráda.

Hodili se k sobě. Freya pro Javiera nikdy nic neznamenala. Nikdy.

Chodba, kterou měl teď namířeno na večírek po představení, se rozdvjovala. Chtěl zabočit doleva spolu se členy španělské královské rodiny, ale najednou cítil, jak mu někdo rázně položil ruku na rameno a otočil ho druhým směrem.

Nikdo jiný než vlastní bratr by si nedovolil takovým způsobem s ním manipulovat.

„Co se děje?“ zeptal se Javier a vrhl na svého bratra podezřívavý pohled.

„Chtěl jsem si s tebou promluvit o samotě,“ odpověděl Luis.

Z tónu, jakým promluvil, Javierovi bezděčně naskočila husí kůže.

Jiskřilo to mezi nimi napětím už od chvíle, kdy bratr podnikl bláznivý výlet do Karibiku. Javier ještě ani teď po měsíci nechápal, jak se mohl Luis domnívat, že když se ožení s Benjaminovou sestrou, napraví tím jejich pověst. Přestože se mu jeho bratr ani trochu nepodobal ani vzhledem, ani povahou, vždycky vynikal svým úsudkem. Na jeho názor Javier spoléhal.

Naštěstí dostal v posledním okamžiku bratr rozum a vrátil se do Madridu jako svobodný muž, ale jejich vztah se od té doby změnil.

Luis byl jeho jedinou jistotou. Už od narození měli jen jeden druhého. Spolu čelili světu a všem problémům, které se jim postavily do cesty. Vždycky věděli, že se můžou jeden o druhého opřít.

Luis čekal, dokud nebudou z doslechu ostatních, a pak se k němu otočil. „Ty jsi věděl, že jsme před lety Benjamina ošidili, vid’?“

Při vyslovení toho jména to v Javierovi znovu začalo vřít hněvem.

Před sedmi lety oba bratři-dvojčata pozvali Benjamina, aby investoval do projektu, do kterého se pustili v Paříži. Jednalo se o stavbu mrakodrapu s názvem *Tour Mont Blanc*. Vybidli ho ke spoluúčasti jen proto, že prodejce pozemku, kterému už zaplatili vysokou zálohu, jim najednou sdělil, že pokud do půlnoci neuhradí zbytek, prodá pozemek jinému zájemci. Neměli žádnou hotovost. Benjamin ano.

„Neokradli jsme ho,“ připomněl mu Javier ledovým tónem. „Byl to blázen, který podepsal smlouvu, aniž by si ji přečetl.“

„A ty jsi ho měl varovat, že se podmínky změnily. Sám jsi řekl, že to uděláš. A zapomněl jsi na to, vid’?“

Javier měl asi spoustu špatných vlastností, ale lhář rozhodně nebyl.

Luis byl tím, kdo pozval Benjamina k účasti na celém projektu. Jeho investice představovala dvacet procent ceny pozemku. Protože celá záležitost spěchala, Luis řekl Benjaminovi, že to znamená zároveň i dvacet procent zisku. Jejich právník, který připravil smlouvu v rekordním čase, byl tím, kdo podotkl, že bratři Casillasovi odvedou celou práci a že Benjaminův podíl na zisku by měl být jen pět procent. Javier s tím souhlasil.

Celá smlouva se odpovídajícím způsobem změnila.

Javier ji poslal Benjaminovi a očekával, že si ji přečte a ozve se, kdyby nové podmínky nebyly podle jeho představ.

„Věděl jsem to.“ Luis se zhluboka nadechl. „Celá léta jsem se domníval, že to bylo z tvé strany jen pouhé přehlédnutí. Mělo mi být hned jasné, že jsi na nic nezapomněl. Za pětatřicet let se ti nic podobného přece nikdy nestalo a vždycky jsi dodržel, co jsi slíbil.“

„Nikdy jsem nesliboval, že mu pošlu mail.“ Javier nikdy nedělal sliby, které neměl v úmyslu dodržet. Právě tohle na něm všichni měli rádi – byl člověk, který za každých okolností vždycky držel slovo.

„Přímo jsi nic neslíbil,“ připustil Luis. „Ale podívej se mi do očí a řekni, že v tom z tvé strany od začátku nebyl žádný úmysl.“

Luis ho požádal, aby Benjamin informoval o změně podmínek, když mu Javier odesílal novou smlouvu. Javier ale v žádném případě s touhle žádostí neprojevil souhlas a Luis by za to měl být rád. Díky tomu, že si Benjamin smlouvu před podpisem znovu nepřečetl, oba bratři Casillasovi zbohatli o dvě stě dvacet pět miliónů eur. A Benjamin si i tak přišel na slušné peníze. Vydělal přes sedmdesát pět miliónů. Přesto se rozhodl dát věc k soudu, a když soudce celou záležitost smetl ze stolu, Benjamin se pomstil tím, že Javierovi ukradl jeho snoubenku.

Jak si můžou proboha všichni myslet, že tím špatným v celé věci je on? Ale bylo mu jasné, proč tomu tak je. Když se mu kdokoli podívá do obličeje, vidí před sebou jeho otce-vraha. A tím je všechno rozhodnuté.

„Proč bych něco takového dělal úmyslně?“ zeptal se chladně.

„Zpytuj svoje vlastní svědomí. Já jen s jistotou vím, že Benjamin byl náš přítel. Bránil jsem tebe a tvoje zájmy –“

„*Naše zájmy*,“ opravil ho Javier. Cítil, jak rychle ztrácí trpělivost.

Takže jeho vlastní bratr o něm má pochybnosti?

Kam se poděla loajalita, která je dva vždycky spojovala?

„Předpokládám, že tohle náhlé zpytování svědomí souvisí s tou zatracenou ženskou.“

Měl zlé tušení už od chvíle, kdy zahlédl Chloe Guillemovou, Benjaminovu sestru, večer v hledišti.

Chloe je zradila úplně stejně jako její bratr. Podpořovala ho a naváděla, aby Javierovi Freyu odloudil, a byla zjevně i příčinou napětí, které mezi Javierem a Luisem panovalo od chvíle, kdy se Luis vrátil z Karibiku.

Na bratrově obličej se najednou objevil nezvykle temný výraz, a než se stačil Javier vzpamatovat, Luis ho popadl za límec košile. „Jestli ještě někdy takhle promluvíš o Chloe, tak jsme my dva spolu skončili. Slyšíš mě?“

„Jestli ještě pořád stojíš proti mně na její straně, skončili jsme už teď, *bratře*.“ Poslední slovo doslova procedil mezi zuby.

Javier cítil v kostech, že se mezi Luisem a Chloe něco stalo. Luis měl vždycky slabost pro hezké slečny, ale nikdy nezavdal Javierovi důvod k podezření, že by to mohlo narušit jejich vzájemnou důvěru.

Jestli Luis chce zůstat s tou mrchou i po tom, co mu provedla, nechce s ním mít už nikdy nic společného. Loajalita je v každém vztahu tím nejdůležitějším, a jestli to Luis tak přestal vnímat, nemůže ho považovat za svého bratra.

Upřeně zírali jeden druhému do očí, oba plni hněvu.

Pak Luis pustil límec Javierovy košile a ustoupil od něj o krok stranou.

Javier se mlčky díval na člověka, který byl jeho

bratrem-dvojčetem, sdílel s ním společný domov, vždycky za něj bojoval a chránil ho a spolu s ním prožíval žal i bolest. A který se k němu teď beze slova otočil zády a odešel.

Sevřel obě ruce v pěst a s bušícím srdcem svého bratra sledoval. Luis tolik spěchal, aby se od něj dostal rychle pryč, že narazil cestou do nějaké drobné blondýnky.

Bylo to poprvé a naposledy, kdy od něj takhle odešel.

Uvědomil si, že žena, do které jeho proradný bratr vrazil, teď míří přímo k němu. Ale začal ji pořádně vnímat až ve chvíli, kdy stála pár metrů před ním.

Javier zíral do obličeje dívky, kterou naposledy viděl před dvěma měsíci, když ji vyprovázel ze dveří svého domu.

Teď na něj upřeně hleděly její velké, světle modré oči.

Měl pocit, že už se dál nedokáže ovládat a vybuchne nahlas zlostí.

Tenhle obličej totiž rozhodně už nechtěl nikdy znovu vidět.

„Měla bys teď být na večírku,“ podotkl suše.

Sophie Johnsonová patřila do baletního souboru divadla, které Casillasovi vlastnili, a zavázala se ve smlouvě k tomu, že se bude účastnit všech akcí spojených s divadlem.

Zčervenaly jí tváře a mezi obočím se jí objevila drobná vráska. „Před dvěma měsíci jsem ze souboru odešla.“

Rozbušilo se mu srdce, když znovu uslyšel ten překvapivě smyslný hlas.

Sophie vypadala jako nevinátka, ale její hlas v něm vyvolával představy plné vášně.

Ona odešla ze souboru...

Během představení se na jeviště skoro nepodíval, takže si to samozřejmě neuvědomil.

„Tak co tady k čertu děláš?“

Ale moc dobře to věděl. Jen to nechtěl slyšet.

Hlasitě polkla. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„Vybrala sis tu nejhorší možnou dobu na rozhovor.“

A byla tím posledním, s kým by se teď chtěl bavit. Rozhodně ne teď, když se mu celý život obrátil vzhůru nohama.

Prošel rychle kolem ní. „Omlouvám se, ale musím jít.“

Udělal sotva dva kroky, a uslyšel ji, jak říká: „Je to důležité.“

Srdce se mu divoce rozbušilo a v duchu si vybavil jejich krátkou milostnou epizodu, na kterou se snažil nemyslet od chvíle, kdy ji před dvěma měsíci vyprovodil ze svého domu.

Obrátil se k ní a zhluboka se nadechl.

„Ne,“ řekl drsně. „Tohle není vhodné místo na žádný rozhovor. Jdi domů.“

„Ale –“

„Řekl jsem *ne*.“

Rázný tón jeho hlasu ji vyděsil a ustoupila od něj stranou.

Dívala se za ním, jak odchází dlouhou chodbou, a snažila se potlačit slzy, které se jí draly do očí.

Zhroutila se na nejbližší židli, zakryla si ústa a snažila se zhluboka dýchat. Spoléhala na to, že díky tvrdé baletní přípravě, kterou absolvovala už v raném dětství, se dokáže vzpamatovat.

Prošla kolem ní nějaká elegantní dvojice a žena na Sophii vrhla postranní pohled.

Snažila se automaticky přimět k úsměvu, ale bylo to zatraceně křečovitě.

Jak jsem si mohla někdy myslet, že jsem do Javiera zamilovaná? Jak jsem mohla být takový blázen!

Ukázalo se, že všechny řeči o tom, že je to bezcitný bastard, jsou nakonec pravdivé.

Dlouhou dobu je ignorovala a v přesvědčení, že se

za jeho drsným zevnějškem skrývá ztrápená duše a že nemá srdce z kamene. Ale zmýlila se.

Sophii stačil jeden jediný pohled, když Javier před rokem navštívil baletní soubor, a srdce se jí rozbušilo jako o závod. Byla to instinktivní reakce, kterou nikdy předtím nezažila.

Na rozdíl od mužů z baletního světa byl Javier neuvěřitelně vysoký, měl široká ramena a vyzařovala z něj obrovská energie. Nebyl hezký v tradičním slova smyslu. Měl dost široký nos, zastřený, podezřívavý výraz v očích, ale to byly jen samé podružné nedostatky. Měl neuvěřitelné charisma.

Celé měsíce toužila znovu ho aspoň zahlédnout. Ale viděla ho jen párkrát, protože nebyl součástí každodenního života baletního souboru. Věděla, že i kdyby si jí všiml, k ničemu by to nevedlo. Javier Casillas byl spolujednatel divadla, arogantní, odměřený člověk, který vzbuzoval v ostatních strach. A nikdy by o ni neměl zájem.

Ale zajímala ho Freya.

Freya byla její nejlepší kamarádka. Díky ní Sophia začala tančit v souboru, ve kterém se Freya stala hvězdou. Freya byla krásná. Celý svět jí klečel u nohou a nápadníci se jí jen hrnuli.

Nikdy nemluvila o svých citech k Javierovi. Zřejmě jí to připadalo příliš osobní.

Když přijala Javierovu žádost o ruku, Sophie byla nešťastná a měla pocit, že se jí zhroutil celý svět.

Celé měsíce seděla sklíčená ve svém pokoji, rozhodnutá podpořit svoji nejlepší kamarádku, i když měla vážné pochybnosti o tom, že jim manželství bez lásky může vydržet. Přesto dokonce souhlasila s tím, že půjde Freye za družičku.

Týden před svatbou Freya najednou utekla s Benjaminem Guillemem a dala Javierovi košem. Novináři začali doslova šílet.

Sophie se pokusila udělat dobrý skutek a vydala se za Javierem. Když balila Feye její věci v bytě, který spolu sdílely, narazila na kopii jejich předmanželské smlouvy a další citlivé dokumenty. Sophie je u sebe nechávat nechtěla, a protože ji nic jiného nenapadlo, usoudila, že bude nejlepší, když nechá rozhodnutí na Javierovi. Byla si jistá, že si nebude přát, aby se cokoli z nich dostalo na veřejnost.

Den po svatbě Freyi s Benjaminem Sophie sebrala odvalu a vydala se za Javierem.

Jeho dům stál o samotě a připomínal spíš palác než skutečný domov. Musela nejdřív promluvit do kamery, než se pomalu otevřela elektrická brána a směla vstoupit do jeho království.

Když kráčela dlouhou příjezdovou cestou ke vchodu, v duchu s ním soucítila. Možná, že Freyu nemiloval, ale muselo se ho dotknout, když dala takhle veřejně přednost jeho příteli.

Celý svět se o tom dozvěděl a dával vinu Javierovi, aniž by si o celé věci kdokoli něco zjistil. Ani ona neměla tušení, proč se Freya tak rozhodla.

Čekala, že jí přijde otevřít někdo z personálu, a překvapilo ji, když se ve dveřích objevil Javier osobně.

To, co pak následovalo, bylo ještě překvapivější.

Konečně pochopila, že jeho pověst bezcitného, krutého člověka se zakládá na pravdě.

Kdyby si na ni jednou jedinkrát od té doby vzpomněl, určitě by si uvědomil, že odešla z baletního souboru, odjela z Madridu a vrátila se do Anglie. V marné naději, že ji třeba nakonec přece jen vyhledá, nechala v divadle svoji adresu.

Ale on si ani nevšiml, že dnes večer nebyla na jevišti.

Za ty dva měsíce, kdy byla sama, si zvykla na novou situaci a dostala se do stavu, kdy už byla schopná znovu se s Javierem setkat.

ŠPANĚLOVO VYKOUPENÍ

Rozhodla se, že ho vyhledá znovu. A ve své snaze nepoleví, dokud nebude ochotný ji vyslechnout.

Teprve když si byla jistá, že dokáže vstát a nepodlomí se jí kolena, zvedla se ze židle a zamířila zpátky cestou, odkud přišla. Chodby divadla byly teď už téměř prázdné.

Když se dostala ke schodišti, potaženému rudým kobercem, které vedlo dolů do foyer, poskočilo jí srdce vzrušením. Javier mířil přímo k ní a schody dokonce bral po dvou.

Pevně se přidržela zábradlí a zadívala se do jeho lhostejného, hněvivého obličeje.

Když došel až k ní, pokynul jí hlavou, aby ho následovala, a zavedl ji do odlehlé části chodby.

Tam se zastavil a upřeně na ni pohlédl.

„Proč teď?“ Prohrábl si rukou vlasy. „Proč ses rozhodla vyhledat mě zrovna dneska večer? A proč ne někde v soukromí, mezi čtyřma očima?“

Neuhnula před ním pohledem stranou. Nenechala se zastrašit. „Protože po tom, jak ses ke mně choval, jsem si už nebyla jistá, jestli budeš ochotný se mnou mluvit.“

Z muže plného vášně se stal najednou bezcitný člověk se srdcem z ledu. Beze slova ji tenkrát vyprovodil ven ze dveří.

Zamračil se. „Jsi těhotná?“

Nechápala, jak mu dokázala odpovědět, aniž by se rozbřečela. Ale povedlo se jí to. „Ano. Budeme spolu mít dítě.“